

Εγκώμιο στον Άγιον του Χριστού Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο τον Τροπαιοφόρο (Άγιος Ανδρέας Αρχιεπίσκοπος Κρήτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Του εν Αγίοις πατρός ημών Ανδρέου Κρήτης

Ευλόγησον Πάτερ.

Πάντοτε οι εορτές όλων των Αγίων Μαρτύρων είναι λαμπρές και σπουδαίες. Λαμπρότερη όμως και σπουδαιότερη είναι του ενδόξου μεγαλομάρτυρα Γεωργίου, που εορτάζουμε σήμερα. Η πανήγυρις του Αγίου, δεν θυμίζει μόνο την μίμηση του πάθους του Κυρίου, δεν στολίζεται με τους αθλητικούς αγώνες του Μάρτυρα, δεν λαμπρύνεται με τις ομορφιές και την χάρη της ανοίξεως, αλλά μαζί με αυτά συμμετέχει στη λαμπρότητα των δύο μεγάλων Δεσποτικών εορτών, της Αναστάσεως και της Αναλήψεως, και βρίσκεται σαν φωτεινή σελήνη, ανάμεσα σε δύο ήλιους, με τις ακτίνες των οποίων φωτίζεται και από τις δύο πλευρές· και έτσι με τις ακτίνες αυτές καταυγάζει με την μίμηση του Χριστού όλο τον κόσμο.

Η Δεσποτική εορτή του σωτηρίου πάθους, και της λαμπροφόρου Αναστάσεως του Ιησού Χριστού, του αληθινού Θεού και Υιού του Θεού, του αρχηγού όλων των μαρτύρων, που σαρκώθηκε και μαρτύρησε για μας επί Ποντίου Πιλάτου, κατά τον Απόστολο Παύλο, και που με το πάθος και τον θάνατό του, μας χάρισε τη νίκη κατά των παθών και του θανάτου, κατά την τάξη προηγείται από το ένα μέρος της εορτής του μάρτυρα, και πριν από αυτήν ανατέλλει στην Εκκλησία του Χριστού, σαν λαμπρός ήλιος. Αμέσως δε και μετά από αυτήν, ακολουθεί σαν καινούρια ανατολή η πανήγυρις του Αγίου Γεωργίου· αυτές δε τις συνοδεύει ο φαιδρός και ωραίος καιρός της ανοίξεως. Η δε εις τους ουρανούς ένδοξη Ανάληψη του Κυρίου, με την οποία η ανθρώπινη φύση μας κάθισε με τον Πατέρα, ακολουθεί την εορτή του Μάρτυρα.

Και ας μη νομίσει κανείς ότι τυχαία έγινε αυτό, το να εορτάζεται δηλαδή η μνήμη

του Αγίου Γεωργίου μεταξύ των δύο μεγάλων Δεσποτικών εορτών. Νομίζω, ότι αυτό έγινε σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού, για να μας φανερώσει ο Χριστός την υπερβολική αγάπη που είχε προς τον μάρτυρα Γεώργιο για τον οποίον μαρτύρησε ο Άγιος, και πως ο Γεώργιος, όχι μόνον με το Δεσποτικό πάθος έγινε όμοιος με το μαρτύριό του, αλλά και με τον καιρό και τις ημέρες κατά τις οποίες ο Κύριος έπαθε. Όπως το πάθος και η Ανάσταση του Κυρίου, υπερβαίνουν όλες τις άλλες Δεσποτικές εορτές έτσι και η εορτή του μάρτυρος Γεωργίου, υπερβαίνει τις άλλες εορτές των μαρτύρων όλου του χρόνου, επειδή μόνο αυτή εορτάζεται μετά την αγίαν Ανάσταση την εποχή της ανοίξεως. Αξίζει λοιπόν να παρουσιάσουμε και την ομορφιά και τη λαμπρότητα της εορτής. Ομορφιά της πανηγύρεως είναι λόγος σωτηριώδης, έργο και πράξη φιλόθεη.

Οι μιν ειδωλοάτρεις και οι βάρβαροι που προσκυνούσαν τα είδωλα, εχαίροντο με το να λατρεύουν με κάθε ακαθαρσία και αταξία τους δαίμονες. Εμείς δε, στους

οποίους δωρήθηκε η νίκη κατά του θανάτου διά του Σταυρού, πρέπει να κάνουμε το αντίθετο, και να ντροπιάζουμε τους δαίμονες με κάθε θεάρεστη αρετή και πράξη. Γι' αυτό και από τους χριστιανούς, κάθε ηδονή μισηθήκε ως αισχρή, κάθε δε πόνος για την αρετή, και ο θάνατος για την πίστη, αγαπήθηκε ως γλυκός. Γι' αυτό το λόγο έσβησε η πλάνη των ειδώλων, και έλαμψε το πλήθος των μαρτύρων. Η γη έγινε ουρανός, στολισμένη σαν με άστρα από τους αγίους μάρτυρες, και η ημερονύκτια εορτή της αθλήσεώς τους συγκρατεί όλη την οικουμένη, που πανηγυρίζει τιμώντας τα λείψανα και τους αγώνες τους. Αγώνες δε ονομάζω εκείνους τους οποίους ο μεν διάβολος, που είναι ο κοινός εχθρός των ανθρώπων, οργάνωσε και προκάλεσε με σκοπό να προσκυνηθεί αυτός ως θεός, και διά μέσου των ειδώλων να οικειοποιηθεί το μοναδικό όνομα του Θεού. Ο δε Θεός και Σωτήρας όλων, και φιλόανθρωπος πολέμαρχος, τους επέτρεψε, θέλοντας να δείξει νικητές του διαβόλου τους ανθρώπους, ώστε από εκείνους που ζητούσε να τον προσκυνούν σαν θεό, από αυτούς σαν νικημένους νεκρός να περιφρονείται.

Την εποχή εκείνη ήταν απλωμένο το σκοτάδι της ειδωλολατρίας, σ' όλη τη γη. Όλοι οι άνθρωποι έτρεχαν στην ασέβεια, ξεχνώντας τον αληθινό Θεό, και ως τυφλοί και σκοτισμένοι προτιμούσαν να λατρεύουν τους δαίμονες, και να επιμένουν στην πλάνη, πιστεύοντας τις φαντασίες των δαιμόνων σαν πραγματικά θαύματα. Αυτής της πλάνης και ασέβειας, ήταν αρχηγοί και ακόλουθοι, ο τότε αυτοκράτορας Διοκλητιανός, και ο συναυτοκράτορας Μαγνέντιος, και οι στρατηγοί και δορυφόροι και άρχοντές τους, οι οποίοι αφού με ορμή ακολούθησαν παράλογα την ασέβεια σαν αγριόχοιροι, με πολλή φροντίδα έκαναν τα κακά, και καταδίωκαν τους χριστιανούς. Και επειδή όπως λέει ο Δαβίδ, δεν ήταν ο καιρός του θανάτου τους αλλά ζούσαν πολύ καιρό, βαδίζοντας μέσα στο φως της φωτιάς που θα τους έκαιγε, ούτε σταματούσαν τα βασανιστήρια που έκαναν, με το να μακροθυμεί ο Θεός για να δοκιμαστούν οι δίκαιοι, και για να μην είναι ανωφελής και αστεφάνωτη η ανθρώπινη φύση, εάν πριν τον κατάλληλο καιρό εκριζώνονταν, μαζί με το σιτάρι και τα ζιζάνια.

Τον καιρό που συνέβαιναν όλα αυτά εμφανίσθηκε σαν ένα αστέρι που λάμπει την ημέρα, φωτίζοντας την πίστη, αυτός ο λαμπρός και περιβόητος μάρτυρας Γεώργιος, το γλυκό αυτό όνομα. ·Γεώργιος, που απέδειξε τη συμφωνία του έργου με το όνομα, και αντίστροφα το όνομα με το έργο. ·Γεώργιος, ο οποίος μιμήθηκε τον πατριάρχη Ισαχάρ, και επιθύμησε με μεγάλη αγάπη το καλό της θεϊκής γεωργίας. ·Γεώργιος, αυτός που αγάπησε την κοπιαστική εργασία, καθώς λέει ο σοφός Σειράχ, και αποδείχθηκε γεωργία, δηλαδή χωράφι, που δημιουργήθηκε από τον Ύψιστο. ·Γεώργιος, ο γεωργός που κουράστηκε από πολύ μικρός, και στον κατάλληλο καιρό πρόσφερε με το μαρτύριο στον Κύριο του παντός, καρπό εκατονταπλάσιο. ·Γεώργιος, που με το άροτρο της αρετής άνοιξε τα γλυκιά

αυλάκια της πίστεως, και γι' αυτό έγινε ευπρόσδεχτος στη βασιλεία των ουρανών, όπως είπε ο Κύριος. ·Γεώργιος, ο οποίος έσπειρε με δάκρυα, και θέρισε με αγαλλίαση, όπως ο Δαβίδ αναφώνησε ότι εκείνος που έσπειρε με πένθος, και με χαρά μάζεψε τους καρπούς. Η ευκολογεώργητη γη, που πολλές φορές δέχεται τη βροχή του Αγίου Πνεύματος που πέφτει σ' αυτήν, όπως λέει ο Παύλος, και βλαστάνει γλυκά χόρτα, σ' εκείνους που με πίστη τα θερίζουν. ·Γεώργιος, το ευδιαστό περιβόλι μέσα στο οποίο βλάστησαν άφθονα τα άνθη της ευσέβειας, και από το οποίο μαζεύουν οι νοητές μέλισσες το γλυκό μέλι, που η γλυκύτητά του είναι θεραπεία ψυχής, όπως είπε ο παροιμιστής. ·Γεώργιος, το χρήσιμο δένδρο, που είναι φυτευμένο κοντά στους ποταμούς του Αγίου Πνεύματος, και έχει πάντοτε τρυφερά τα φύλλα, και δίνει ώριμους τους καρπούς της αρετής, για ψυχική πρόοδο εκείνων που τους τρώνε, όπως λέει ο ψαλμωδός. ·Γεώργιος, το καρποφόρο κλήμα του αληθινού αμπελιού, όπως είπε ο Κύριος, του οποίου γεωργός είναι ο ουράνιος πατέρας, ο οποίος δημιουργεί δι' αυτού σ' εμάς πνευματική ευφροσύνη, για θεραπεία των παθών και ανανέωση της ψυχής και του σώματος. ·Γεώργιος, η πηγή των θείων υδάτων, από την οποίαν όταν ποτίζεται κάθε άγονη ψυχή, καλλιεργείται και καρποφορεί πίστη, ελπίδα και αγάπη, την επιθυμητή τριάδα των θεολογικών αρετών. ·Γεώργιος, ο γεωργός των θεϊκών νοημάτων, και του Θεού το γεώργιον, δηλ το χωράφι, στο οποίο καλλιεργήθηκε η χάρη της ευσέβειας, και τα πλήθη των θαυμάτων.

Τα είπα δε αυτά για το όνομα του Γεωργίου, επειδή και αυτά τα ονόματα των Αγίων, φανερώνουν την χάρη του Θεού, και την αρετή που είχαν οι ονομαζόμενοι με αυτά. Το ίδιο συμβαίνει με το όνομα του Αβραάμ, της Σάρρας, του Ισαάκ, του Ιακώβ, του Μωϋσή, και άλλων πολλών, που περιέχει τις αρετές όσων έχουν αυτά τα ονόματα, όπως μαθαίνουμε από την Αγία Γραφή. Αυτός λοιπόν ο και κατά το όνομα και κατά το έργο Γεώργιος, βλάστησε τότε στον καιρό της ειδωλολατρείας, σαν ρόδο ανάμεσα στα αγκάθια, σαν κρίνο που ευωδιάζει την ευσέβεια μέσα στο βόρβορο, σαν κυπαρίσσι, ανάμεσα στα βάτα, σαν ελιά κατάκαρπη μέσα στην έρημο, σαν φοίνικας που γλυκαίνει με τους καρπούς του την πικρία της ασέβειας, σαν ολόφωτη σελήνη που λάμπει στη νύκτα της πλάνης σαν φανάρι που φωτίζει όσους βρίσκονται στο πέλαγος της ασέβειας, και οδηγεί στο λιμάνι της θεογνωσίας, σαν πρωϊνό αστέρι, που λάμπει μέσα στα σκοτεινά σύννεφα και σαν ήλιος που ακτινοβολεί μέσα στο πολύ βαθύ σκοτάδι.

Εάν δε θέλεις να μάθεις, και ποιά ήταν η πνευματική συγγένεια του Γεωργίου, τα ίδια τα πράγματα φανερώνουν, ότι αυτός ήταν τέκνο και υιός Θεού, και κληρονόμος της ουρανού και της ελευθέρας άνω Ιερουσαλήμ, διότι λέει ο ευαγγελιστής και παρθένος Ιωάννης, ότι «όσοι τον δέχτηκαν (τον Λόγο του Θεού) και πίστεψαν σ' αυτόν, τους εδωσε το δικαίωμα να γίνουν παιδιά του Θεού». Εάν

δε ενδιαφέρεσαι να μάθεις ποιά είναι η επίγεια πατρίδα του Γεωργίου, μάθε ότι αυτή ήταν η Καππαδοκία, ανατράφηκε δε στην Παλαιστίνη. Καταγόταν από χριστιανούς γονείς, νέος μεν κατά την ηλικία, γέροντας δε κατά την σοφία και ευθύς στην καρδιά, ήταν μάρτυρας της ευσέβειας και εχθρός της ασέβειας. Από μικρή ηλικία διακρίθηκε στους αγώνες της πολιτείας, και τόσο μεγάλη ανδρεία έδειξε στους πολέμους, ώστε έγινε και διοικητής στρατιωτικού τάγματος, και άσκησε το αξίωμα αυτό όπως έπρεπε και πολλές φορές νίκησε σε πολλούς πολέμους.

Αφού απέκτησε την πολεμική εμπειρία, επιθύμησε να πάρει αξίωμα μεγαλύτερο, το οποίο και πήρε. Πέρνοντας μαζί του, τα χρήματα που κληρονόμησε από τους γονείς του, πήγε στον τότε βασιλέα Διοκλητιανό. Τότε του συνέβη ένα παρόμοιο γεγονός με αυτό του Σαούλ του υιού του Κις. Εκείνος ζητώντας τα γαϊδούρια του πατέρα του, βρήκε επίγεια βασιλεία. Έτσι και ο μέγας Γεώργιος ζητώντας αξία κοσμική, πέτυχε ουράνια βασιλεία, και βρήκε μεγαλύτερο από το κύριο έργο του το πάρεργο, διότι πηγαίνοντας στον βασιλέα, και βλέποντας, τον μεν Θεόν να βρίζεται, τους δε δαίμονας να λατρεύονται, δεν το υπέφερε αυτό ο ζηλωτής της ευσέβειας αλλά θυμήθηκε τον προφήτη Δαβίδ που λέει «είδα ασύνετους ανθρώπους και εγώ έλιωνα από τη θλίψη και τον πόνο μου». Και «ο ζήλος μου για σένα, με έλιωσε σαν κερί, γιατί οι εχθροί μου λησμόνησαν τα λόγια σου». Σκέφτηκε δε και τα λόγια του Κυρίου: «οποίος με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω κι εγώ μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου». Μετά από αυτό άναψε από τον θείο ζήλο, και ακόνισε το λογισμό του σαν σαίτα, γι' αυτό και βιάστηκε να κερδίσει την υπόσχεση του Κυρίου, και να αποκτήσει ομολογητή του τον ίδιο τον Θεό, με την καλή του ομολογία.

Για να μην τον εμποδίσουν τα χρήματα που είχε μαζί του να περάσει από τη στενή πόρτα του μαρτυρίου και για να κάνει με την ελεημοσύνη ανδρειότερο το μαρτύριό του, αποφάσισε να τηρήσει την εντολή, την οποίαν είπε προς τον πλούσιο εκείνο νεανίσκο ο αθλοθέτης του μαρτυρικού του αγώνα Κύριος, «εάν θέλεις να γίνεις τέλειος, πούλησε τα υπάρχοντά σου, και δώσε τα στους πτωχούς, και θα αποκτήσεις θησαυρό στους ουραμούς, και έλα να με ακολουθήσεις». Αυτή την εντολή, που εκείνος ο νεανίσκος από την ραθυμία του δεν τήρησε, ο δεύτερος αυτός νεανίσκος Γεώργιος, με προθυμία εκπλήρωσε. Ξεφορτώθηκε το βάρος των χρημάτων μοιράζοντάς τα στους φτωχούς, αγοράζοντας έτσι τον ατίμητο μαργαρίτη της βασιλείας των ουρανών, προετοιμαζόμενος να κληρονομήσει τον θησαυρό της μακαριότητας που κανένας δεν μπορεί να τον αρπάξει. Και σ' αυτό το θησαυρό προσήλωσε την μαρτυρική του καρδιά, όπως είπε ο Κύριος «όπου βρίσκεται ο θησαυρός σας, εκεί είναι και η καρδιά σας».

Με τον τρόπο αυτό θανάτωσε τον διάβολο, τον δάσκαλο της ψυχοφθόρου πλεονεξίας, και άρπαξε απ' αυτόν το πρώτο στεφάνι της νίκης, και νοητά το φόρεσε στο κεφάλι του, για να το έχει εφόδιο και σημάδι μεγαλύτερης νίκης. Και αφού στήριξε τον εαυτό του στις προσευχές των φτωχών, και πιστεύοντας σ' αυτές, ότι θα του προσθέσουν νίκη επάνω στη νίκη. Έτσι σαν θαρραλέο λιοντάρι σήκωσε τον Σταυρό του, και όρμησε στον πόλεμο κατά της ασέβειας. Γνώριζε πολύ καλά, σαν σοφός που ήταν, ότι με τις ελεημοσύνες και την πίστη καθαρίζονται οι αμαρτίες, όπως λέει ο Παροιμιαστής, οι οποίες γίνονται εμπόδια της νίκης. Και ότι η ελεημοσύνη λυτρώνει τον άνθρωπο από τον θάνατο, κατά τον Τωβίτ. Και ότι περισσότερο από την ασπίδα και το σπαθί, και από κάθε δυνατό κοντάρι, αυτή πολεμά εναντίον των εχθρών, όπως λέει ο Σειράχ. «Κλείσε στο ταμείο σου αντί χρημάτων την ελεημοσύνη σου· αυτή θα σε απαλλάξει από κάθε ταλαιπωρία, θα σε υπερασπίσει από κάθε εχθρό περισσότερο από ισχυρή ασπίδα και από δυνατό δόρυ».

Γι' αυτό και ο μέγας Γεώργιος επειδή επρόκειτο να γίνει παλαιστής, αλείφθηκε πρώτα με την ελεημοσύνη, όπως αλείφονται με το λάδι πριν από τον αγώνα και οι παλαιστές. Και μπαίνοντας με θάρρος στο πολεμικό στάδιο, δεν φόρεσε καμία πανοπλία υλική, αλλά αυτή του Αγίου Πνεύματος, την οποία δίδαξε ο Παύλος. «Επειδή και αυτός ζώστηκε με την αλήθεια σαν ζώνη στη μέση του. Φόρεσε σαν θώρακα τη δικαιοσύνη, και για υποδήματα στα πόδια του έβαλε την ετοιμότητα να κηρύξει το Ευαγγέλιο της ειρήνης. Και φόρεσε την σωτηρία σαν περικεφαλαία. Και πάνω απ' όλα κράτησε την πίστη σαν ασπίδα, πάνω στην οποία έσβηνε όλα τα φλογισμένα βέλη του διαβόλου, και πήρε το πνευματικό μαχαίρι, που είναι ο λόγος του Θεού. Με όλη αυτή την πνευματική πανοπλία προφύλαξε τον εαυτόν του. Επειδή δεν είχε να πολεμήσει με ανθρώπους, αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου με τα πονηρά πνεύματα», όπως λέει ο Παύλος. Οπλισμένος με τα πνευματικά αυτά όπλα, φώναζε τα Αποστολικά εκείνα λόγια, «τα όπλα με τα οποία πολεμάμε δεν είναι κοσμικά, αλλά έχουν τη δύναμη από τον Θεό να γκρεμίζουν οχυρά».

Αφού επικαλέσθηκε τη βοήθεια του αγωνοθέτη Κυρίου, χρησιμοποίησε τον φυσικό θυμό, και μιμούμενος το ζήλο του προφήτη Ηλία, όρμησε εναντίον της αδικίας «με τα όπλα της σωτηρίας, τα επιθετικά και τα αμυντικά». Οι βασιλείς που κυβερνούσαν τότε ήταν πραγματικά κυριευμένοι από την πλάνη, έκαναν κακή χρήση της βασιλείας, εναντίον του Θεού που τους την χάρισε, και χρησιμοποιούσαν δημοσίως διάφορα είδη βασανιστηρίων, όχι εναντίον των αδίκων, αλλά εναντίον των ευσεβών χριστιανών. Επί πλέον έχοντας γύρω τους κάθε έθνος και φυλή οπλισμένα, κηρύττοντας απειλούσαν, ότι οποίος θα

ομολογούσε τον Χριστό, θα παιδευόταν και θα πέθαινε από τα βασανιστήρια.

Βλέποντας όλα αυτά ο μέγας Γεώργιος, άναψε από το Πνεύμα το Άγιο και «κυριεύθηκε από αγανάκτηση, ανακατώθηκε το εσωτερικό του, τον κατέλαβε ιερός θυμός σύμφωνα με τον νόμο του Θεού», όπως κάποτε κυριεύθηκε από αγανάκτηση ο Ματαθίας εκείνος ο ανδρειότατος Μακκαβαίος, όπως είναι γραμμένο. Τότε με άγρια φωνή σαν δυνατό λιοντάρι, κοιτάζοντας με βλοσυρό μάτι τον βασιλιά, και περιφρονώντας τις απειλές του, πήδησε στη μέση του σταδίου, ονομάζοντας με θάρρος τον εαυτόν του χριστιανό, ομολογώντας φανερά την αξία της ευσέβειας.

Ω ψυχή αληθινά θεοφόρος, και νικημένη από τον ένθεο έρωτα! Ω μακαρία φωνή, την οποία γεώργησε καλά πριν πολλά χρόνια μέσα στην καρδιά του, ο έχοντας το όνομα του Χριστού Γεώργιος, χάρισε δε στον κατάλληλο καιρό τέλεια στον Κύριο. Αυτή τη φωνή, ο μεν αέρας όταν την δέχθηκε αγιάσθηκε, οι δε άγγελοι από τον ουρανό την επαίνεσαν, οι αρχάγγελοι εγκωμίασαν, και όλες οι τάξεις των ουρανίων δυνάμεων υπερθαύμασαν. Ο δε Θεός και Δεσπότης των πάντων αφού την δέχτηκε, έκρινε δίκαιο να δώσει την θεϊκή του βοήθεια στην προθυμία του δικού του Μάρτυρα. Και ετοιμάστηκε να του χαρίσει το αμάραντο στεφάνι της νίκης. Οι ασεβείς εξεπλάγησαν με αυτή τη φωνή, ο δε αρχηγός τους διάβολος, όταν την άκουσε, δέχτηκε θανατηφόρο κτύπημα.

Όρθιος, λοιπόν, ο γενναίος αθλητής του Χριστού Γεώργιος, τον μεν Χριστό ομολογούσε ως Θεό, με καθαρή και δυνατή φωνή, τους δε θεούς που πίστευαν αυτοί, ονόμαζε δαίμονες, και αυτούς που τους προσκυνούσαν, πλανεμένους και μεθυσμένους, και περισσότερο αισχρολογούντες, παρά ομολογούντες τον Θεό. Αποστόμωνε αυτούς που βλασφημούσαν, και παρακινούσε όλους σε μετάνοια και στην επίγνωση του μόνου αληθινού Θεού, και τέλος, ο Γεώργιος φώναζε εκείνο τον προφητικό λόγο του Ιερεμία «θεοί που δεν δημιούργησαν τον ουρανό και τη γη ας χαθούν».

Αυτά όταν άκουσαν όσοι προσκυνούσαν τα είδωλα, χρησιμοποίησαν κάθε είδος δολιότητα, δοκιμάζοντας τον αθλητή του Χριστού. Και τι δεν έλεγαν οι σκοτισμένοι; Ή τι δεν μετεχειρίσθηκαν; Άλλοτε μεν, με κολακείες, σαν με λάδι, απάλυναν τους λόγους τους, άλλοτε δε, για να τον φοβίσουν τον απειλούσαν ότι θα τον τόξευαν με τα βέλη τους. Και άλλοτε μεν, υποκριτικά επαινούσαν τη σύνεση και την ευγένειά του, και την ανδρεία του στους πολέμους. Άλλοτε δε, συμπονούσαν τη νεότητά του, και τον συμβούλευαν να μην προτιμά ανόητα, τον πρόωρο θάνατο αντί τη γλυκιά ζωή. Και πρώτα μεν του πρότειναν, ότι θα του δώσουν πολλά χρήματα, και μεγάλα αξιώματα, ύστερα δε παρουσιάζοντας τα είδη

των βασάνων και τιμωριών, τον φοβέριζαν ότι με όλα αυτά θα είχε οδυνηρότατο θάνατο, εάν δεν υπακούσει στα λόγια τους.

(συνεχίζεται)